

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3383/2023. (VII. 27.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria 1/2022. BPJE határozata és a Balassagyarmati Törvényszék 9.Pf.20.336/2022/8. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése és 37. § (2) bekezdése alapján – jogi képviselő útján (dr. Kovács Vince ügyvéd) – alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő, amelyben kérték a Kúria 1/2022. BPJE határozat alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését. Kérték továbbá, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 28. § (2) bekezdésében foglalt hatáskörében eljárva, vizsgálja felül a Balassagyarmati Törvényszék 9.Pf.20.336/2022. számú eljárása alkotmányosságát is.
- [2] 1.1. A megelőző bírósági eljárásban az indítványozók felperesként vettek részt. Az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint a Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága 2006. május 9. napján a felperesek jogelődjének lakásán foganatosított házkutatás során biztosítási intézkedésként lefoglalt többek között 44 990 000 forint készpénzt. A Budai Központi Kerületi Bíróság 2006. november 10. napján meghozott végzésével elrendelte a pénzüsszeg zár alá vételét. A Fővárosi Törvényszék a 2016. november 25. napján kelt ítéletével a fenti pénzüsszeg zár alá vételét feloldotta, és azt az indítványozók részére kiadni rendelte.
- [3] Az indítványozók jogi képviselője a 2017. szeptember 20. napján kelt beadványában kérte a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 89. § (1) és (2) bekezdése alapján a zár alá vett pénzüsszeg után kamat megfizetését. Az elsőfokú bíróság a kamatkövetelés iránti igényt elutasította arra hivatkozással, hogy annak érvényesítésére kizárólag polgári peres eljárásban van lehetőség. A Fővárosi Ítélető tábla az 1.Beüf.10.562/2018/3. számú végzésével az elsőfokú végzést helybenhagyta.
- [4] Az indítványozók keresetükben együttes jogosultakként kérték, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 885 625 forint, a II. rendű alperest 12 279 033 forint, míg a III. rendű alperest 12 324 741 forint megfizetésére a jogelődjüktől lefoglalt pénzüsszeg után járó kamat megfizetésére. Az indítványozók követelésüket kamatigényként terjesztették elő, amelyet a Rendelet 89. § (1) és (2) bekezdésére alapítottak.
- [5] Az alperesek elsődlegesen kérték a per megszüntetését, mert álláspontjuk szerint sem a felperesekkel, sem jogelődjükkel nem álltak polgári jogi jogviszonyban, ezért a bíróságnak a jogvita elbírálására nincs hatásköre. Érvelésük szerint a felperesek legfeljebb közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése címén érvényesíthetnék követelésüket. Érdemben kérték a kereset elutasítását, vitatva annak jogalapját és összegerszerűségét is.
- [6] A Balassagyarmati Járásbíróság mint elsőfokú bíróság a 3.P.20.243/2019/31. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az alperesek permegszüntetésre vonatkozó kérelmét alaptalannak tartotta. Indokolása szerint a kamat fogalmát a Ptk. szabályozza, a Rendelet pedig, amelyen a felperesek követelése alapul, polgári jogviszonyt hozott létre a felek között. Ezért a keresetet érdemben vizsgálta, és azt nem találta alaposnak, mert az I. rendű alperes jogelődje a pénzüsszeget nem bűnjelként, hanem biztosítási intézkedésként foglalta le. A Rendelet ugyanakkor a bűnjelként lefoglalt pénzüsszeg után ír elő a foglalást foganatosító hatóságok számára kamatfizetési kötelezettséget, és csak arra az esetre, ha a pénzeszköz foglalásból kerül visszafizetésre.
- [7] A Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság a 9.Pf.20.097/2020/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [8] A Kúria a Pfv.III.21.047/2020/18. számú végzésével a jogerős ítéletet – az elsőfokú ítéletre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A büntetőeljárás-

ról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) 151. § (1) bekezdésében, a 159. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a 160. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak értelmezése útján arra a következtetésre jutott, hogy a Rendelet fogalomhasználatában lefoglalás történt, mert a Rendelet 1. § (1) bekezdésének a) pontjának és (3) bekezdésének alkalmazásában a jelen per alapját képező büntető eljárásban lefoglalt pénz bűnjelnek minősül. Előírta, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a régi Be. fogalomhasználatában először biztosítási intézkedéssel történt lefoglalás, majd zár alá vétellel érintett időszakokban, amelyek alatt az alperesek – a Rendelet szóhasználata szerint – bűnjelként kezelték a perbeli összeget, melyik alperest illette a rendelkezési jog és ezekre a részidőszakokra kell meghatározni az egyes alpereseket terhelő kamatfizetési kötelezettség mértékét.

- [9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a 3.P.20.387/2021/24. számú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek együttesen 147 920 forintot, a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek együttesen 23 654 078 forintot, és a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek együttesen 2 015 983 forintot. Rendelkezett továbbá a perköltség viseléséről.
- [10] A II. és III. rendű alperes fellebbezése folytán megindult másodfokú eljárás alatt a Kúria meghozta az 1/2022. BPJE határozatát a lefoglalással összefüggő közjogi- magánjogi igény érvényesítéséről. A jogegységi határozat rendelkező részének 1. pontjában foglaltak szerint „[a] lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 89. § (1) és (2) bekezdésében szabályozott kamatfizetési igény kizárólag a büntető eljárásban érvényesíthető. Amennyiben az érintett szerint a büntetőeljárásban – a lefoglalással összefüggésben – jogellenesen jártak el vele szemben, a polgári ügyben emiatt érvényesített igény – a kamatigényt is ideértve – jogalapja a közhatalom gyakorlásával (államigazgatási jogkörben) okozott kár.”
- [11] A másodfokú bíróság a 9.Pf.20.336/2022/15. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette. Indokolásában utalt a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 42. § (1) bekezdésére, amely szerint a jogegységi határozat a bíróságokra a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától kötelező. Megállapította, hogy a Kúria 1/2022. BPJE határozata a Magyar Közlöny 2022/81. (V. 18.) számában került közzétételre. Ettől az időponttól kezdve tehát kötelező a bíróságokra nézve, ezért alkalmazhatóságának lehetőségét a törvényszék nem mérlegelhetette. Ehhez mérten megállapította, hogy mivel a jogegységi határozat értelmében a Rendelet 89. § (1)–(2) bekezdésében szabályozott kamatfizetési igény kizárólag a büntetőeljárásban érvényesíthető, az elsőfokú bíróság az ügyben hatáskör hiányában járt el. A törvényszék ezért – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. § (1) bekezdés b) pontja, 240. § (1) bekezdése és 379. §-a értelmében – az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette.
- [12] 1.2. Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria 1/2022. BPJE határozata sérti az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdését, a XIII. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 28. cikkét.
- [13] Az indítványozók álláspontja szerint sérti a hatalommegosztás elvét [Alaptörvény C) cikk (1) bekezdés], hogy a Kúria nem értelmezte a Rendelet rendelkezéseit, hanem felülírta, illetve kiegészítette azt. Sem a Rendelet, sem egyéb törvény nem rendelkezett arról, hogy mely bíróság köteles a Rendelet 89. § (1)–(2) bekezdései szerinti kamatigény elbírálására, így a Pp. 1. § (1) bekezdése értelmében ezen igényt a polgári bíróságoknak kell elbírálnia. Az indítványozók érvelése szerint ezt az értelmezést a Kúria semmilyen – az Alaptörvény 28. cikkében foglalt – jogértelmezési elv nyomán sem írhatta volna felül.
- [14] Az indítványozók az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét arra tekintettel állították, hogy álláspontjuk szerint a jogegységi határozatban foglalt értelmezés folytán valójában elesnek a kamatigény érvényesítésének lehetőségétől. A Rendelet 89. § (1)–(2) bekezdése szerint az indítványozókat megilleti a lefoglalt összeg után járó kamatigény, amely nem pusztán egy reménybeli várakozás, hanem egy jogszabályon alapuló konkrét igény. Ennek elvonása ezért sérti a tulajdonhoz való alkotmányos jogukat.
- [15] Az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét részben arra tekintettel állították, hogy álláspontjuk szerint a Kúria azzal, hogy a Pp. 1. § (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában, a Rendelet szabályainak értelmezésével rendelte a büntetőbíróságok hatáskörébe a kamatról való döntéshozatalt – a jogszabályban számára biztosított értelmezési tartományból kilépve – önkényes rendelkezést alkotott. Mindez, figyelemmel a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban és a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatban foglaltakra, a tisztességes eljárás követelményeinek a megsértésére vezetett.

- [16] Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét a bírósághoz fordulás jogával összefüggésben is állították, mert a támadott jogegységi határozat nyomán nem pusztán sérült, de lényegében meg is szűnt az igény bírói úton való érvényesíthetősége azzal, hogy a jogegységi határozat kizárta a polgári bíróság hatáskörét. Utaltak arra is, hogy ebben az eljárásban a Fővárosi Ítéletábrla 1.Beüf.10.562/2018/3. számú döntésével már megállapította, hogy a perbeli kamatigény érvényesítésére büntetőeljárásban nincs lehetőség. A jogegységi határozatban foglaltakra tekintettel az indítványozók rámutattak továbbá arra, hogy az abban foglalt – kártérítés jogcímén történő – igényérvényesítés lehetősége nem felel meg a tisztességes eljáráshoz való jog követelményének azért sem, mert a Rendeletből következő önálló, objektív jogcím szerinti kamatfizetési igény lehetőségét nem pótolhatja egy olyan jogcím, amely ugyanezen igény érvényesítésének lehetőségét szubjektív, felróhatósági alapon biztosítja. Kifejtették azt is, hogy álláspontjuk szerint sérül a törvényes bírósághoz való joguk is, mert a törvényes bíróság a jogszabályok kógens rendelkezéseivel szemben nem folytathatja le az eljárást. Az indítványozók e körben összegezve érveit előadták, hogy „habár a kógens törvényi rendelkezések értelmében a polgári bíróságnak kellett volna elbírálnia az ügyet, az a Kúria alaptörvény-ellenes jogegységi határozata alapján – szintén alaptörvény-ellenesen – megállapította hatásköre hiányát, így – mivel a törvényes bíróság nem hozott érdemi döntést az ügyben – elvonásra került indítványozóknak a bírósághoz forduláshoz való alapvető joga”.
- [17] Az indítványozók álláspontja szerint az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó független bírósághoz való jogot és az indokolt bírói döntéshez való jogot is.
- [18] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági kritériumoknak.
- [19] 2.1. Az indítványozók jogi képviselője részére a másodfokú végzést 2022. december 21-én kézbesítették. Az alkotmányjogi panaszt jogi képviselő útján 2023. február 10-én terjesztették elő. Megállapítható tehát, hogy az indítványozók az alkotmányjogi panaszt határidőben terjesztették elő [Abtv. 30. § (1) bekezdés].
- [20] 2.2. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményének a támadott jogegységi határozat vonatkozásában eleget tesz.
- [21] Az indítványozók megjelölték a) azt a törvényi rendelkezést [Abtv. 26. §, 37. § (2) bekezdés], amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, és amely az indítványozók jogosultságát megalapozza; b) az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogegységi határozatot (a Kúria 1/2022. BPJE határozata); d) az Alaptörvény általuk megsértettnek vélt rendelkezéseit [Alaptörvény C) cikk (1) bekezdés, XIII. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés, 28. cikk]; e) az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogegységi határozat miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint f) a kifejezett kérelmet a jogegységi határozat megsemmisítésére.
- [22] Nem felel meg ugyanakkor az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésben foglalt határozott kérelem követelményének a támadott bírói döntés (Balassagyarmati Törvényszék 9.Pf.20.336/2022/15. számú végzése) vonatkozásában. Az indítványozók ugyanis nem jelölték meg azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, nem adtak elő indokolást arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, továbbá nem terjesztettek elő kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére.
- [23] 2.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése nem tartalmaz az indítványozók számára Alaptörvényben biztosított jogot, így arra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozóknak nincs lehetősége.
- [24] Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban hivatkoztak az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére is. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy gyakorlata értelmében az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabály nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani {3084/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [6]; 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.

- [25] 2.4. Az Alkotmánybíróság a fentieken túl megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadásának egyéb feltételei is fennállnak. Az indítványozók ugyanis érintettek az ügyben, mivel a megelőző peres eljárásban félként vettek részt (Abtv. 26. §, Abtv. 51. §), továbbá a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget kimerítették [Abtv. 26. § (1) bekezdés b) pont].
- [26] 3. Az Alkotmánybíróság az alábbiakban az Abtv. 29. §-a szerinti befogadási feltételeket vizsgálta. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [27] 3.1. Az indítványozók szerint a támadott jogegységi határozat azért sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében rögzített jogukat, mert az abban foglalt jogértelmezés – álláspontjuk szerint – elvonta a Rendelet 89. § (1)–(2) bekezdésén alapuló kamatigény érvényesítésének a lehetőségét.
- [28] Az Alkotmánybíróság e körben mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a tulajdonhoz való jog sérelme a konkrét ügyben nem merülhet fel, mert a támadott jogegységi határozatban foglalt jogértelmezés nem vonta el a Rendelet 89. § (1)–(2) bekezdésén alapuló kamatigény érvényesítését. A jogegységi határozat rendelkező részének 1. pontja azt a jogértelmezési kérdést döntötte el, hogy a kamatfizetési igény kizárólag a büntetőeljárásban érvényesíthető. A jogegységi határozat ezen rendelkező részi pontja emellett azt is kimondja, hogy amennyiben az érintett szerint a büntetőeljárásban – a lefoglalással összefüggésben – jogellenesen jártak el vele szemben, a polgári ügyben emiatt érvényesített igény – a kamatigényt is ideértve – jogalapja a közhatalom gyakorlásával (államigazgatási jogkörben) okozott kár. A jogegységi határozat indokolása ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a Ptk. hatálya alá a közhatalom gyakorlása és a hatósági feladatok ellátása során történő károkozás tartozik, amely a Ptk. 6:548–549. §-ai alapján többek között akkor is érvényesíthető, ha azt a közhatalom gyakorlásának az elmulasztásával okozták. A Kúria kifejezetten utalt arra is, hogy a Rendelet 89. §-a szerinti kamatigényről való döntés elmulasztása ide tartozik (Indokolás [21]).
- [29] 3.2. Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria azzal, hogy a jogegységi határozatban a Pp. 1. § (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában, a Rendelet szabályainak értelmezésével rendelte a büntetőbíróságok hatáskörébe a kamatról való döntéshozatalt – a jogszabályban számára biztosított értelmezési tartományból kilépve – önkényes jogértelmezésen alapuló rendelkezést alkotott. Ennek következtében megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés].
- [30] Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy az Abtv. 37. § (2) bekezdése alapján folytatott alkotmányjogi panasz eljárásban a jogegységi határozatnak is kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. Az Alkotmánybíróság a jogegységi határozatok vizsgálatakor sem tekinthető a Kúria felülbírálati fórumának, a jogegységi határozatokkal kapcsolatos hatásköre is az Alaptörvény védelmét biztosítja.
- [31] Nem alapozza meg az Alkotmánybíróság eljárását az, hogy az indítványozók nem értenek egyet a jogegységi határozatban foglaltakkal. Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése alapján a Kúria biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. A jelen ügyben ezért megállapította az Alkotmánybíróság, hogy a támadott jogegységi határozatban foglalt jogértelmezési kérdések megítélése a Kúria döntésének Alkotmánybíróság általi felülmérlegelését igényelné, amelyre azonban az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is tartózkodik annak vizsgálatától, hogy a Kúria jogegységi határozatában megjelölt érvek megalapozottak-e, vagy a Kúria az egyes szakjogi kérdéseket helytállóan értelmezte-e.
- [32] 3.3. Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét a bírósághoz fordulás jogával összefüggésben is állították, mert a támadott jogegységi határozat nyomán nem pusztán sérült, de véleményük szerint meg is szűnt az igény bírói úton való érvényesíthetősége azzal, hogy a jogegységi határozat kizárta a polgári bíróság hatáskörét. Az indítványozók e körben utaltak a törvényes bíróhoz való jog sérelmére is.
- [33] A bírósághoz fordulás joga a tisztességes eljáráshoz való jogból ered, annak egyik részjogosítványa, amely azt a kötelezettséget rója az államra, hogy a jogviták elbírálására bírói utat biztosítson {3153/2016. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy a különböző típusú bírósági eljárások „megindítására és lefolytatására bizonyos alkotmányos és törvényi garanciák megtartása mellett, vagyis a rájuk irányadó jogszabályi előírások szabta keretek között van lehetőség. Önmagában ezért az a tény, hogy az egyébként általánosságban rendelkezésre álló (vagyis jogszabályba foglalt) bírói jogvédelmi lehetőség igénybevétele-

vel összefüggésben az adott ügyben eljáró bíróság a jogalkalmazó tevékenysége körében, annak törvényi (esetleg alaptörvényi) kereteit át nem lépve – az adott eljárás lefolytathatóságának feltételeire vonatkozó jogszabályi előírások értelmezése alapján – azt állapítja meg, hogy az eljárás lefolytatásának feltételei nem állnak fenn, vagy éppen annak megindítására az eljárás kezdeményezője nem jogosult, nem hozható összefüggésbe a bírósághoz fordulás jogának sérelmével.” {3404/2020. (XI. 13.) AB végzés, Indokolás [27]} Annak „megítélése, hogy egy polgári ügyre valamely bíróság kizárólagosan illetékes-e, illetve ennek esetleges hiánya egyben a hatáskör hiányát is jelenti – főszabály szerint – önálló jogértelmezési kérdésnek minősül” {3063/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [11]}.

- [34] Az Alkotmánybíróság e körben utal továbbá a törvényes bíróhoz való joggal összefüggő azon gyakorlatára is, amely szerint nem vizsgálható egy egyszerű hatásköri vagy illetékességi kérdés, ha az jogértelmezési vagy tényállás-megállapítással összefüggő problémaként vagy eljárásjogi problémaként merül fel, még akkor sem, ha a jogsértés egyébként megállapítható {3076/2020. (III. 18.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [35] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság ismételten rámutat, hogy a jogegységi határozatban foglalt jogértelmezés nem fosztotta meg az indítványozókat a kamatigény érvényesítésének lehetőségétől. A jogegységi határozat szerint a Rendelet 89. §-ában meghatározott kamatigényről való döntési kötelezettség a nyomozó hatóság, ügyészség, bíróság közhatalmi tevékenységéhez kapcsolódik, arról – amennyiben fennállnak a feltételei – a lefoglalás megszüntetésekor e szerveknek kell rendelkezniük. A Pp. 1. § (2) bekezdéséből pedig nem vezethető le olyan tartalmú kiterjesztő értelmezés, hogy a perrendtartás arra jogosítja fel a polgári perekben eljáró bíróságot, hogy a büntetőeljárás jogszabályok alapján eljáró nyomozó hatóság, ügyészség, büntetőbíróság feladataiba tartozó eljárás cselekményt helyettük elvégezze (elvonja a hatáskört) és helyettük döntsön erről.
- [36] Az Alkotmánybíróság ezért megállapította – utalva a 3.1. pontban (Indokolás [27] és köv.) kifejtettekre is –, hogy az indítványozók a kamatigényt büntetőeljárásban érvényesíthetik. Ha pedig erről a büntetőeljárásban mégsem dönt a bíróság, az polgári perben a közhatalmi jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesítését alapozza meg.
- [37] 3.4. Az Alkotmánybíróság a fentiekben kifejtettek alapján megállapította, hogy sem az Alaptörvény XIII. cikkével, sem a XXVIII. cikkével összefüggésben nem merül fel az Abtv. 29. §-a szerinti befogadást megalapozó alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.
- [38] 4. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a), b), e) és f) pontjában foglalt követelményeknek, részben pedig az Abtv. 26. §-ában és 29. §-ában írt befogadási kritériumoknak. Erre tekintettel az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2023. július 4.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/392/2023.

